

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobců: **a) N. J., b) I. J., a c) L. J.**, všichni zastoupení Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013, o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013, o žalobě žalobce c) proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) a c) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, č. j. 8 A 157/2013 – 50,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, č. j. 8 A 157/2013 – 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žadatelé měli za stejným účelem (sloučení rodiny) povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky s platností od 1. 8. 2006 a postupně prodlužován do 25. 5. 2012. Dne 18. 5. 2012 žadatelé podali u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Současně s tím požádali o prominutí zmeškání lhůty k podání žádosti s odůvodněním, že právní zástupce žalobců učinil zpětvzetí žádosti o povolení trvalého pobytu bez vědomí zákonného zástupce (otce žadatelů), což zapříčinilo zmeškání lhůty pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu.

[2] Usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo „OAMP“) ze dne 20. 7. 2012, č. j. OAM-28099-5/DP-2012, č. j. OAM-28046-3/DP-2012 a č. j. OAM-28039-3/DP-2012, byla zastavena řízení o jejich

žádostech o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán tak rozhodl s odůvodněním, že žadatelé byli oprávněni požádat o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky v období od 26. 2. 2012 do 14. 5. 2012. Žádosti však podali až dne 18. 5. 2012, tedy v době, kdy již k jejich podání oprávnění nebyli, neboť zákonná lhůta pro podání žádosti již uplynula.

[3] Žalovaná rozhodnutím ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-18262-5/SO/sen-2013; ze dne 30. 9. 2013, č. j. MV-18182-5/SO/sen-2013; ze dne 25. 9. 2013, č. j. MV-18769-5/SO/sen-2013, zamítla jejich odvolání proti usnesením o zastavení řízení a potvrdila správnost prvoinstančních rozhodnutí OAMP. Žalovaná odmítla tvrzení žalobců o mylném přesvědčení zákonného zástupce (otce) žadatelů o konci zákonné lhůty pro podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, které dle jeho přesvědčení mělo nastat v poslední den vyznačený v cestovním dokladu na štítku povolení k pobytu. Učinila tak zejména s ohledem na to, že rodiče žadatelů mají oba povolený dlouhodobý pobyt a toto povolení mají již déle než 5 let. Jako relevantní důvod opožděného podání ve smyslu § 47 odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedli žadatelé nemoc nejmladšího syna L., poté N. a i otce žalobců, což v odvolání doložili lékařským potvrzením o ošetření otce rodiny ze dne 10. 5. 2012 i nejmladšího z žadatelů ze dne 9. 5. 2012. K těmto skutečnostem a důkazům však žalovaný s poukazem na § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl, neboť se nejednalo o skutečnosti nebo návrhy na provedení důkazů, které by bez své viny nemohli uplatnit již dříve v řízení u správního orgánu prvního stupně. Namísto těchto skutečností a důkazů o nemoci otce, jakožto zákonného zástupce žadatelů, uvedli před správním orgánem prvního stupně jako důvod nezávislý na vůli žadatelů skutečnost, že právník bez jejich vědomí vzal zpět žádost o povolení k trvalému pobytu.

[4] Proti rozhodnutí žalované brojili žalobci a), b), a c) u Městského soudu v Praze, který jejich samostatné žaloby sloučil ke společnému řízení podle § 39 odst. 1 s. ř. s. Ve společném řízení nařídil jednání, napadeným rozsudkem následně žaloby zamítl. V odůvodnění uvedl, že z usnesení správního orgánu prvního stupně nevyplývá, že by se žádostmi o prominutí zmeškání lhůty vůbec zabýval. S ohledem na to, že žalobci toto nenamítali ani v odvolání ke správnímu orgánu druhého stupně, ani ve správní žalobě, nebyla tato skutečnost důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobní námitky ohledně porušení práv procesních práv žalobců plynoucích z § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, tj. povinnosti správního orgánu rozhodovat v souladu se zásadou dobré víry, legitimního očekávání a souladu s veřejným zájmem, byly formulovány pouze velmi obecně, přičemž nebylo zřejmé, která subjektivní veřejná práva žalobců měla být porušena. V dané době se jednalo o podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, tedy z povahy věci vyplývá, že jejich práva k dlouhodobému pobytu již končila, resp. skončila. Soud odmítl i námitku porušení § 174a zákona o pobytu cizinců v otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správního orgánu, neboť v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu se předmětné ustanovení vztahuje pouze na řízení o správním vyhoštění, nikoliv řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Městský soud uzavřel, že zákonné podmínky pro zastavení řízení o jejich žádostech o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců splněny byly. Předmětné ustanovení nezakládá povinnost správních orgánů přihlížet k poměrům cizince, jediným relevantním hlediskem je, zda jde o důvody na vůli cizince nezávislé či nikoliv.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobci (dále též „stěžovatelé“) napadli rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, kterou opírají důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem a nedostatečně zjištěný skutkový stav v předcházejícím správním řízení. V první řadě rozporují argumentaci městského soudu co do nemožnosti zásahu do subjektivních veřejných práv žalobců ve chvíli, kdy již původní platnost jejich povolení k dlouhodobému pobytu skončila. Ačkoliv platnost původního povolení byla časově omezena, podáním včasné žádosti ve smyslu § 47 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců by platnost pobytu stěžovatelů na území České republiky zůstala zachována, a to minimálně do nabytí právní moci věcného rozhodnutí o žádosti. Toto zachování platnosti je pak spojeno s dalšími právy stěžovatelů, jakým je například oprávnění získat povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Odmítají proto závěr krajského soudu o tom, že žádná práva stěžovatelů nemohla být ohrožena a podotýkají, že v důsledku nesprávného posouzení této otázky se již věcně nezabýval mírou porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

[6] Stěžovatelé rozporují závěry městského soudu o přiměřenosti rozhodnutí o zastavení řízení. Nepřiměřenost rozhodnutí o zastavení řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nelze omezit pouze na řízení o správním vyhoštění. Z celé řady jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž vyplývá, že se správní orgány musejí přiměřeností svého rozhodnutí s ohledem na zásah do soukromého a rodinného života důsledně zabývat (§ 35 odst. 3, § 37 odst. 2, § 44a, § 56 odst. 2). V souvislosti s posouzením přiměřenosti stěžovatelé dále poukazují na zjevnou neproporcionalitu rozhodnutí o zastavení řízení. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 64, které se, stejně jako v nynějším případě stěžovatelů, týkalo žádosti o prominutí zmeškání lhůty v souvislosti s podáním žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, stěžovatelé dovodili, že správní orgány jsou, podobně jako soudy, povinny posuzovat konkrétní okolnosti daného případu, tedy zda je jejich rozhodnutí přiměřené.

[7] Žádost o prodloužení platnosti povolení k trvalému pobytu byla zákonným zástupcem stěžovatelů podána pouhé čtyři dny po uplynutí zákonné lhůty pro její podání, přičemž za stále ještě platného povolení k dlouhodobému pobytu. Jedná se o velice krátký časový úsek, který svědčí o krátkodobých problémech s podáním, nikoliv o nezájmu o prodloužení platnosti povolení jako takovém. Nadto se jedná o prodloužení povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny v případě nezletilých žadatelů, za které jednali jejich právní zástupci. Dle názoru stěžovatelů je zásadním účel podaných žádostí k povolení dlouhodobého pobytu, tj. sloučení rodiny, přičemž za v době podání žádosti nezletilé stěžovatele jednali zákonní zástupci. Rodiče, jakožto zákonní zástupci, s úmyslem trvale setrvat na území České republiky by jen stěží neměli v úmyslu zažádat o prodloužení povolení pro jejich děti. Již pouhá skutečnost, že se v případě žadatelů jednalo o tehdy nezletilé děti, měla správní orgán vést k úvahám o přiměřenosti rozhodnutí s ohledem na Úmluvu o právech dítěte, která správním orgánům i soudům ukládá povinnost rozhodovat v zájmu nezletilých. Aniž by tak správní orgány učinily, zaměřily se výhradně na nekonzistentní tvrzení relevantních důvodů pro prominutí lhůty ze strany zákonného zástupce stěžovatelů a řízení o žádostech k tíži nezletilých zastavily.

[8] Stěžovatelé závěrem namítli nezákonnost rozhodnutí žalovaného, protože žádným způsobem nenapravilo zjevnou nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Prvostupňové rozhodnutí je tak v příkrém rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádalo s námitkami účastníků řízení, resp. jejich žádostmi o prominutí zmeškání

lhůty. Tento postup žalovaný nenapravit, v rámci námitky nepřezkoumatelnosti, případně z moci úřední, tak měl učinit městský soud.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na svá rozhodnutí potvrzená rozsudkem městského soudu, kterým byly žaloby proti rozhodnutím žalované zamítnuty.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Přednostně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterým by se musel zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatelů. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“ K nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, v němž uvedl: „Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důlcích nedostatků odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny;“ obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, soud konstatoval, že „pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 - 326 etc.). K otázce nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud taktéž mnohokrát vyjádřil. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: „Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námítek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Výše uvedené závěry platí obdobně také pro rozhodnutí správních orgánů.

[14] Rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Soud sice došel k závěru, že se prvostupňový správní orgán OAMP vůbec nezabýval žádostí o prominutí zmeškání lhůty, přitom však následně z tohoto důvodu nezrušil rozhodnutí žalovaného.

Nepřezkoumatelnost tedy spočívá v rozporu dílčího závěru odůvodnění rozsudku s vlastním výrokem rozhodnutí, kterým zamítl žaloby.

[15] Městský soud v odůvodnění rozsudku výslovně uvádí: „Z usnesení správního orgánu prvního stupně, tj. Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, nevyplývá, že by se prvostupňový správní orgán žádostmi žalobců o prominutí zmeškání lhůty vůbec zabýval. V odůvodnění o zastavení řízení o tom nic není.“ Dále pak uvádí: „Za takového stavu věci měli ovšem žalobci na tuto skutečnost poukázat v odvolání. Měli tedy namítnout, že sice podali své žádosti opožděně, ale zároveň žádali o prominutí zmeškání a uvedli důvody. Nicméně taková námitka nebyla vznesena ani v podaných žalobách.“ Podle kasačního soudu jsou tyto závěry nesprávné, přičemž z rozsudku městského soudu dále není jasné, jakým způsobem posoudil správnost procesního postupu žalovaného, jako správního orgánu druhého stupně.

[16] Pokud se OAMP skutečně věcně nezabýval žádostí o prominutí zmeškání lhůty – jak v odůvodnění uvádí městský soud, pak by usnesení, kterými byla zastavena řízení o žádostech stěžovatelů o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, byla zatížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[17] Městský soud sice v souladu s obsahem správního spisu uvedl, že stěžovatelé ve správním řízení nenamítali, že by správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí opomenul odůvodnit, jakým způsobem naložil s žádostmi o prominutí zmeškání lhůty. Podle § 89 odst. 2 správního řádu však „odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřibližuje.“ Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, dovodil, že omezeným revizním principem, zakotveným v ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, je zvýšena odpovědnost účastníka řízení za rozsah odvolacího přezkumu, neboť posouzení skutečnosti, v jakém rozsahu a z jakých hledisek má být prvostupňové rozhodnutí přezkoumáváno, je v jeho dispozici. Z rozsahu přezkumu ovšem zákon předvídá výjimku pro skutečnosti, které je odvolací správní orgán povinen zkoumat bez ohledu na obsah odvolání. Takovou skutečností je i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[18] Pokud tedy městský soud skutečně došel k závěru, že prvostupňový správní orgán zatížil svá rozhodnutí o zastavení řízení o žádostech stěžovatelů o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodu, pak by se žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, měl zmíněnou nepřezkoumatelností zabývat z úřední povinnosti v rámci revizního principu v souladu s výše citovaným ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Měl by tak učinit i bez odvolací námítky, že OAMP ve svém rozhodnutí opomenul odůvodnit, jakým způsobem posoudil žádosti o prominutí zmeškání lhůty, kterou stěžovatelé podali spolu s žádostmi o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

[19] Závěr městského soudu, že se žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, nemusel zabývat opomenutím vypořádání žádosti ze strany OAMP z důvodu, že toto opomenutí nebylo v odvolání namítnuto, proto s ohledem na výše uvedené neobstojí. Pokud žalovaný v rámci odvolacího řízení v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu ex offio nezhojil procesní nedostatek prvostupňového rozhodnutí, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, zatížil tak své rozhodnutí nezákonností.

[20] Kasační soud se dále neztotožnil s městským soudem, který v odůvodnění rozsudku uvádí, že v žalobách nebyla vznesena námitka nezákonnosti rozhodnutí žalovaného a nepřezkoumatelnosti spočívající v opomenutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty prvostupňovým správním orgánem. Stěžovatelé v žalobách namítali porušení zásad pro rozsah přezkumu odvolacím správním orgánem ve velmi obecné rovině, když poukázali na skutečnosti, že: *„Žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, (...) neboť (...) jeho rozhodnutí je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu.“* V žalobách je dále namítáno, že žalovaný měl posoudit žalobcovy důvody pro opožděné podání žádosti jako důvody na vůli cizince nezávislé. Následně je přitom rozvíjena argumentace shodná s věcným obsahem žádosti o prominutí zmeškání lhůty, která měla být posouzena správním orgánem prvního stupně: *„Již samotné kontaktování obžalované ve věci č. j. 9 To 312/2013 naopak dokládá maximální snahu otce žalobce (...) učinit veškeré kroky k včasnému podání předmětné žádosti.“*

[21] Výkladem institutu žalobního bodu se Nejvyšší správní soud zabýval již vícekrát. Rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, uvedl, *„že se žalobce nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalobce musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Není zcela vyloučeno, aby žalobce uvedl v žalobě žalobní body pouze v hrubých obrysech. I takto obecná formulace žalobního bodu je, v souladu se závěry obsaženými v citovaném rozsudku rozšířeného senátu, stále ještě dostačující, s ohledem na rozsáhlé vylíčení skutkových okolností a procesních pochybení, kterých se správní orgány měly dopustit a které formulaci jednotlivých žalobních bodů v žalobě následovalo.

[22] Kasační soud uzavírá, že městský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost, neboť není jasné, jakými úvahami se v rámci svého rozhodnutí řídil. Pokud se správní orgán prvního stupně v souladu se závěry městského soudu skutečně žádostí o prominutí zmeškání lhůty nezabýval, přestože byla i s tvrzenými důvody žadateli podána, pak měl žalovaný, jakožto odvolací správní orgán, zrušit rozhodnutí OAMP z úřední povinnosti. Jelikož tak žalovaný neučinil, a městský soud v odůvodnění rozsudku došel k závěru, že prvostupňový správní orgán opomenul žádost posoudit, není jasné, proč rozhodnutí žalované nezrušil v rámci námitky nepřezkoumatelnosti, případně z moci úřední, sám městský soud.

[23] Setrvá-li městský soud na svém závěru, že prvostupňový správní orgán se žádostí o prominutí zmeškání lhůty nezabýval a jeho rozhodnutí je tak v příkrém rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádalo s námitkami účastníků řízení, resp. jejich žádostmi o prominutí zmeškání lhůty, pak musí městský soud rozhodnutí žalovaného, jakožto odvolacího správního orgánu, zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Za uvedených okolností by žalovaný pochybil, pokud by v rámci revizního principu nepřezkoumal i tuto otázku. V takovém případě bude nezbytné vypořádat se v dalším řízení i s otázkou relevantnosti namítaného trestního řízení, jehož identifikaci si musí soud doplnit sám nebo v součinnosti se stěžovateli.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[24] Nejvyšší správní soud z důvodu nepřezkoumatelnosti napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu